

בע"ה, אדר ה'תשע"ב

"בית יַעֲקֹב לְכוּ וְנִלְכָה בְּאוֹר ה'"

**תנועה לתשובה ציבורית
בנשיאות הרב יצחק גינזבורג שליט"א**

תנועת דרך חיים, בראשות הרב יצחק גינזבורג,
שואפת לאגד את כל היהודים בעולם להקמת
חברה יהודית בארץ ישראל על-פי התורה.

התנועה מציבה דגם בו קבלת ההחלטות
נקבעת על ידי רוב הציבור וכפופה לאישור
ראש התנועה.

t.derechhaim@gmail.com

www.derech-chaim.org

בע"ה

תקנון תנועת דרך חיים

תנועת דרך חיים קמה כדי להוביל את עם ישראל להנהגת חייו הציבוריים והפרטיים על פי התורה.

התנועה הינה תנועה נשיאותית-ציבורית. ההחלטות בתנועה מתקבלות ברוב דעות של החברים, וכפופות לווטו של נשיא התנועה.

נשיא התנועה הוא הפוסק העליון בכל נושא בתנועה, ולו זכות ווטו על כל החלטה שתתקבל במוסדות התנועה, כולל אישור או הרחקה של חברים. נשיא התנועה יכול אם ירצה למנות מועצת רבנים עליונה, שתכלול אותו ורבנים נוספים, ולהאציל לה חלק מסמכויותיו או כולן.

חבר בתנועה יכול להיות כל יהודי, איש או אשה, המזדהה עם מטרות התנועה, המקבל את מרותם של מוסדות התנועה בכלל ושל נשיא התנועה בפרט בכל העניינים הקשורים אליה, ועבר את הליך ההצטרפות לתנועה כפי שנקבע על ידיה.

חברי התנועה יבחרו מוסדות מנהלים לתנועה, שיהיו אחראיים בפני הנשיא ובפני החברים על תפקודה של התנועה.

ועדת ההקמה: נשיא התנועה ימנה ועדה שתפקידה יהיה לנהל ולקדם את התנועה ככל שיידרש; לצרף לתנועה חברים נוספים; להקים את הוועידה הארצית הראשונה ולהביא לאישורה הצעה למבנה מפורט של מוסדות התנועה, סניפיה ותקנון מפורט. תוקף מינוי וועדת ההקמה יהיה לחמש שנים, עם אפשרות להארכת תוקף המינוי לחמש שנים נוספות, לפי שיקול דעת נשיא התנועה. ועדת ההקמה באה במקום המוסדות הנבחרים על ידי החברים, עד להבשלת התנאים למעבר לקבלת החלטות על פי רוב דעות.

הקדמה

החוברת הצנועה שבידכם אינה תעודת-זהות רשמית של התנועה, אלא כמה 'טעימות' ראשונות מתוך הכיוונים והמגמות ש'מתבשלים' אצלנו – כדי ליצור עניין אצל יהודים 'חמים' המרגישים קרובים לרעיון הכללי, ולהדביק עוד ועוד חברים אל הגרעין הראשוני ההולך וגדל בע"ה.

בפתיחה "יוצאים לדרך חיים" מובא בקצרה הרעיון הכללי של התנועה, אחדות של כל היהודים להקמת מסגרת ציבורית בארץ ישראל לפי התורה.

לאחר מכן בא מאמר מעובד מדברי הרב גינזבורג, נשיא התנועה, על השלב המתבקש הבא ב"תנועת התשובה" בדורנו: המעבר מתשובה של הרבה פרטים ל"תשובה ציבורית". "הגידול המבורך בכמות של החזרה בתשובה צריך להוליד גידול מהותי באיכות. מהרבה אנשים החוזרים בתשובה צריכה להיווצר מציאות חדשה שבה התורה והקדושה יכולות להישמע בקול רם ברשות הרבים' הציבורית".

במאמר "בין רצון לכפיה" מסביר יהושע הס את הרעיון של התנועה כמודל למדינה, כאשר דווקא החופשיות של החברות בתנועה מאפשרת לנו ליצור את הניסוי שיוכל להוביל למערכת ציבורית מדינית מלאה כזו שבהכרח יש בה גם כפיה, הכל על-פי התורה.

במאמר האחרון מסביר איתאל גלעדי מדוע חשוב לו להיות חבר בתנועה, ומהי לדעתו הבשורה שיש בה מבחינת "שיטת הממשל" שאנו מציעים, שמחד בנויה על החלטות הציבור ומאידך מעניקה סמכות משמעותית לעומד בראש.

כמו בכל רעיון הרוצה לצאת אל הפועל, יש תהליך של התגבשות. בתחילה נולד הגרעין הראשוני, 'הארה' שאינה מספיק מצוירת. לאחר מכן, מתחיל האור הראשוני ללבוש צורה מסוימת ומוגדרת. אבל עדיין הכל 'נזיל' ונתון לשינויים. רק לבסוף הופכים הדברים ל'רקיע' מוצק וקשיח.

תנועת דרך-חיים נמצאת עדיין בשלבים הראשונים, שיש בהם הרבה בירור ודיון פנימי, ולכן הרבה דברים אינם 'חתוכים' ומוגמרים. בעזרת ה', תוך כדי התקדמות, יתבררו ויתלבנו הדברים ויגיעו לניסוח בשל. משום כך, מה שנכתב בחוברת זו מהווה בעיקר קריאת כיוון, ואם תרצו גם פתיחה לדיון.

אנו מקווים להוציא בהמשך חומרים נוספים, בהם נוכל לפתח את המגוון-הרחב של הנושאים הכלולים במגמה הראשית של התנועה.

העורך: יוסף פלאי

יוצאים לדרך חיים!

פותחים בקבלת עול-מלכות-שמיים ובברכה לה' "אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו". כדי לפעול למען עם-ישראל ולהגשים את כוונת התורה, הוקמה תנועת דרך חיים.

אחדות של יהודים

הרעיון המרכזי של תנועת דרך חיים הוא פשוט מאד: אחדות של היהודים. "כל ישראל ערבים זה לזה" היא המסורת של עם ישראל מאז היותו לעם, ובמיוחד מאז הכניסה לארץ-ישראל. אך האחדות הזו מקיפה לא רק את הציבור היושב בארץ אלא את כל היהודים בכל מקום בעולם.

אם רוצים להביא את האחדות הזו לידי ביטוי, צריך להקים מסגרת שמטרתה לאגד יחד את כל היהודים בעולם. המטרה של ההתאגדות הזו תהיה, בראש ובראשונה, לדאוג לעם-היהודי כעם ולייצג את האינטרסים שלו. כמובן, לעם היהודי יש משהו מיוחד במינו: הקדוש-ברוך-הוא בחר בנו מכל העמים, והקב"ה רוצה מאיתנו משהו. לכן היהודים צריכים להיות מאוחדים במסגרת שמיוחדת רק להם, "עם לבדד ישכון", וכך הם יוכלו גם לדאוג לכל האנושות, "והלכו גוים לאורך".

המרכז של התאגדות היהודים צריך להיות ודאי בארץ-ישראל – המקום המיוחד השייך לעם-היהודי – אך כל היהודים בעולם שותפים בה. כל היהודים ורק היהודים. מי שאינו-יהודי, גם אם הוא נמצא בארץ ישראל, אינו יכול להיות חלק מההתאגדות הזו.

הרעיון הזה הוא כל-כך פשוט ויסודי, הוא הדבר שכולנו מצפים לו! ובכל זאת הוא עדיין לא קיים.

הדרך שלנו

אנו מציעים דרך שבעזרתה תוכל לקדם אותנו לקראת הרעיון הגדול של אחדות-היהודים, לתת כלים להכיל את האור של הרעיון.

כמו בכל דבר, צריך להתחיל אפילו בקטן: לבנות מודל של התאחדות-יהודים-למען-יהודים ולהגדיל אותו ככל שנצליח, תוך-כדי למידה-מעשית והתנסות, החל מקבוצה קטנה ועד לקבוצה הכי גדולה שאפשר – כל היהודים. תנועת דרך חיים שואפת להיות מודל כזה, והיא פתוחה להצטרפות יהודים מכל העולם "חברים כל ישראל".

כמובן, יש הרבה תחומים של פעילות יהודית ציבורית מבורכת, אבל צריך לקשר את כל הפעולות הטובות למגמה כללית. פעילות שתעשה על-ידי חברי התנועה ובשם התנועה – תקבל אופי אחר, מתוקן יותר ובעל יעד ברור, חלק ממהלך של התגבשות הציבור היהודי ובניית הממסד המתוקן של עם ישראל. יש עוד הרבה פרטים שצריכים להתברר, כמו הציור המפורט של השלטון היהודי הרצוי, אבל זהו העיקר.

צורת ההתנהלות של התנועה היא שמצד אחד כל אחד יכול להביע את דעתו וההחלטות מתקבלות על פי רוב החברים, אך מצד שני יש לתנועה **נשיא** שיש לו זכות ווטו על החלטות מוסדות התנועה (כמפורט בתקנון התנועה). הרעיון העומד מאחורי השיטה הזו והרווחים שלה מוסברים מעט במאמרים שבעלון זה ובע"ה יוסברו עוד בעלונים הבאים.

הצטרפו אלינו!

התנועה עושה כיום את צעדיה הראשונים במציאות: מהתגבשות של שותפים לרעיון ולדרך, דרך פעולות טובות בהרבה תחומים בשטח, ועד לדיונים ומחשבות ותכנונים לעתיד בעזרת ה'.

התנועה עדיין איננה גדולה בכמות, אבל אנו מאמינים שיש בה **גרעין** טוב ובריא שבעזרת-ה' יכול להתפתח ולהפוך לתנועה גדולה וסוחפת, תנועה שתביא את **החידוש** שכולנו מצפים לו לרשות-הרבים של העם היהודי.

כדי שהתנועה תגדל אנחנו זקוקים לכם. ובמילים הכי פשוטות: **אנו קוראים לכם להצטרף אלינו!**

אנו פונים לכל יהודי הנאמן לה' ולתורתו, לעמו ולארצו; לכל יהודי שמרגיש שאי-אפשר לעמוד במקום וחייבים לצעוד קדימה; לכל יהודי שמאמין כי צריך ואפשר לתקן את המציאות, בדרך שמתחילה מאברהם אבינו ונמשכת עד משיח-בן-דוד, במהרה בימינו אמן.

חברי ועדת ההקמה:

הרב יצחק שפירא, הרב גדי בן זמרה, איתיאל גלעד.

תנועת תשובה של גאולה מעובד מתוך דברי הרב יצחק גינזבורג

ברוך ה', אנו נמצאים בתקופה של תשובה! פעם היו אלו בודדים, אחר כך עשרות, עד למאות ואלפים במעגלים נרחבים. זו כבר תופעה. זו כבר תנועה. בגוונים שונים, מזרמים שונים, מציבורים שונים ובשמות שונים. הם באים, מתקרבים ומתחזקים, חוזרים ושבים – "שְׁלוֹם לְשׁוֹלֵם לְחֹקֵק וְלְקָרוֹב אָמַר ה'" [לרחוק ולקרוב, שניהם שוין, מי שנתיישן והורגל בתורתו ועבודתו מנעוריו ומי שנתקרב עתה מקרוב לשוב מדרכו הרעה], רש"י ישעיה נז, יט].

הכמות גדלה והולכת. אולם נראה שכעת הגיע הזמן שהגידול בכמות יהפוך לגידול באיכות. תנועת התשובה יכולה וצריכה לעבור שלב, לשנות פאזה ולהיכנס להליך גבוה.

כאשר כמה יהודים מתקבצים יחד זהו גידול בכמות. אולם כאשר מוסיפים להתקבץ, עוד אחד ועוד אחד עד לעשרה יהודים – לפתע הגידול בכמות הופך להיות גם גידול באיכות! עשרה יהודים הם הרבה יותר מאחד כפול עשר. עשרה יהודים אינם עשרה יחידים אלא מהות אחרת, גדר חדש של ציבור, ציבור שיש בו השראת שכינה שמאפשרת תפילה בציבור וכדו'. השראת השכינה הזו כלל לא התחילה כל עוד היו רק תשעה, רק העשרה מהווים איכות אחרת לגמרי, "קפיצת מדרגה" ממש!

נתבונן עוד בדוגמא הזו ונלמד ממנה לענייננו: ההבדל הבולט בין תפילת היחיד לתפילה בציבור הוא ההבדל בין התפילה בלחש לתפילת שליח-הציבור בקול רם. טעם הדבר מבואר בספרי הקבלה שבזמן התפילה בלחש "יש פחד ואחיזה לחיצונים והקליפות" אבל בחזרת הש"ץ כבר "אין פחד מן הקליפות ולכן אומרים אותה בקול רם", כלשון האר"י הקדוש.

דהיינו, אדם הבא לבקש דבר מאת המלך אך הוא ירא מכל הנמצאים בהיכל המלך שמא יקטרגו עליו או יבלבלו אותו, הריהו ניגש סמוך למלך ומדבר אליו בלחש. כך גם בתפילת לחש אנו נמצאים ב"סביבה עוינת", העולם שסביבנו מתנגד לקדושה ולכן עלינו לגשת אל המלך בלחש ולשטוח איש איש את בקשתו המיוחדת. אפילו מליון יהודים המתפללים כל אחד בביתו ואינם מצטרפים למניין, הרי התפילה של כל אחד היא בקשה פרטית בתוך עולם ש"הקליפות" שולטות בו, גם אם זו תפילת "ובנה ירושלים עיר הקודש".

אבל אם מתברר לפתע שכל העומדים לפני המלך באו לבקש את אותה הבקשה, הרי הם יכולים לפנות בקול רם באין מפריע, ואז האחד הנבחר מתוכם יאמר את דברו בשם כולם. כך כאשר עשרה יהודים מתפללים יחד במניין, אזי כל המציאות הסובבת אותם הופכת להיות כלי מתאים לאמירת דברים שבקדושה בקול רם. אז יש השראת שכינה המטהרת את כל האווירה ומסלקת את הפחד מן ה"חיצונים". הקדושה שולטת כאן! אז בוחרים אחד מן הציבור, שליח הציבור, שאומר בקול רם את דברי הקדושה וכולם עונים אמן ויוצאים ידי חובתם.

קעת נחזור לנושא שלנו: בשלב הראשון, החזרה בתשובה היא בעיקרה תופעה של יחידים. יהודי ועוד יהודי ועוד יהודי המתקרבים לקב"ה ומקבלים עול מלכות שמים. הרבה יהודים

שעדיין נמצאים איש איש בביתו, כל אחד משתדל לתקן בעיקר את עצמו ומשפחתו, ובמקרה הרחב יותר גם את הקהילה הקרובה אליו. אבל ההרגשה הכללית היא שהמציאות החיצונית נמצאת בשליטת הקליפות: הרחוב מלא דברי כפירה ותאוות, התקשורת הכללית היא ביב-שופכין, התרבות הכללית אינה אלא "תרבות אנשים חטאים", והמערכות השונות של השלטון מנוכרות לכל דבר יהודי. היהדות יכולה להתקיים בתוך הבית או המסגרת הקרובה, ואינה יכולה להישמע בחלל הרועש שבחוץ.

אולם עלינו לעבור לשלב הבא: הגידול המבורך בכמות של החזרה בתשובה צריך להוליד גידול מהותי באיכות. מהרבה אנשים החוזרים בתשובה צריכה להיווצר מציאות חדשה שבה התורה והקדושה יכולות להישמע בקול רם ב"רשות הרבים" הציבורית!

הצעד הראשון יהיה שמתוך הזרם העצום של תנועת התשובה, בשיתוף עם "העולם הדתי הותיק", תתחיל להתגבש מנהיגות שמדברת בקול רם וצלול בשם התורה, הקדושה והאמונה, בשם היהדות והיהודים. כידוע עיקר המנהיגות תלויה בכח הדיבור ("מלכות פה" בלשון הקבלה), והמנהיג נקרא בלשון חז"ל "דָּבָר", "דָּבָר אחד לדור". מנהיגות אמיתית ואמיצה תהיה כשליח הציבור האומר את התפילה בקול רם בשם כל הציבור ולמענו.

כאשר יתחיל להישמע הקול הזה, יתחיל ממילא תהליך של שינוי במציאות החיצונית. דבר התורה ישמע לא רק בקשר לבית היהודי הפרטי אלא גם ביחס לכל ענייני הציבור: כיצד צריכה להתנהג חברה שלמה, עיר שלמה ומדינה שלמה על פי התורה, מה אומרת התורה על מדיניות הפנים ומדיניות החוץ, הביטחון והאוצר, ועוד ועוד.

בזכות החוסן הפנימי והאמת הבוקעת מפיה של המנהיגות היהודית, יעלם הפחד מן העיסוק במרחב החיצוני. בעקבות זה, השלטון הזמני והרעוע של "הקליפות והחיצונים" ילך ויתמסס ובמקומו תתחיל לקום ממלכת הקדושה.

ולסיום, לא רק שהתשובה של היחידים תהפוך לתשובה של ציבור, אלא גם ענייני הציבור עצמם יעלו מדרגה: לא רק תיקון לבעיות הציבור כפי שהן נראות כיום, אלא התקדמות לקראת יעדים חדשים ומשימות חדשות, "ילכו מחיל אל חיל" מעבר לקו-האופק שניתן לראות כעת. זהו עניינו של מלך המשיח - שלבואו במהרה בימינו אנו מצפים - שמוליך קדימה את עם ישראל ואת העולם כולו.

על תשובה כזו נאמר ההלכה ברמב"ם: "כבר הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין", במהרה בימינו אמן.

בין רצון לכפיה התנועה כמודל למדינה

יהושע הס

הכותב הוא חבר במטה-הפעולה של תנועת דרך חיים

תנועת דרך חיים קמה כדי להוביל את עם ישראל להנהגת חייו הציבוריים והפרטיים על פי התורה – זוהי מטרת התנועה המופיעה בראש התקנון שלה.

הדרך של התנועה לקדם את המטרה הזו, היא להציב את עצמה כמודל למדינה עתידית, על מנת לבחון את המאפיינים, את היתרונות ואת החסרונות של שיטת הממשל שאותה מבקשת התנועה לקדם גם בכלים מעשיים וברמה הולכת וגדלה. כך יכול גרעין של רעיון להתבשל ולהתברר מספיק על מנת לאפשר החלטה בעתיד אם לאמץ את השיטה המוצעת, כולה או חלקה, בהתאמות הנדרשות.

לשימוש בתנועה כמודל למדינה יש כמה יתרונות, אבל גם כמה חסרונות. שניהם כאחד נובעים מההבדלים בין תנועה למדינה, שהעיקרי שבהם הוא היסוד הקיים בשלטון אבל נעדר כליל מתנועה – יסוד הכפיה.

בין כפיה לבחירה

מאפיין הכרחי של שלטון הוא יכולתו לכפות את כלליו על המשתתפים בו באותו רגע, וחוסר יכולתם להכריז שהם עוזבים את המשחק. אמנם יכול אדם לעבור ממדינה למדינה, אבל גם אז יהיה כפוף לשלטון – אחר אמנם, אבל שלטון – וגם זכות זו נתונה לו רק כל עוד לא הוגבלה על ידי השלטון תחתיו הוא חי (למשל, במקרה שעבר כבר עבירה על חוקי השלטון, לא יתאפשר לו בדרך כלל להחליט פתאום שהוא רוצה לעבור לשלטון אחר. את העונש יצטרך לשאת).

לעומת זאת, בתנועה אין כלל את המימד הזה. התנועה היא חופשית להצטרפות או לפרישה, וגם אדם שעבר על חוקי התנועה יכול באותו הרגע להחליט שהוא פורש ממנה, ואין בידי התנועה כל כלי – וגם לא כל רצון – לכפות את חוקיה עליו מאותו רגע ואילך.

השורש בתורה – דוד ואביגיל במעשה נבל

אם נחפש את השורש להבדל הזה בדברי חז"ל, נמצא אותו בדברי הגמרא (מגילה יד) המסבירים את המפגש בין אביגיל לדוד העוד-לא-מלך במעשה נבל הכרמלי. לדוד ישנה שם טענה אמיתית כלפי נבל: אנשיו שמרו על אנשי נבל ומנעו מהם כל פגע, ואילו נבל לא השיב להם כגמולם. דוד רוצה להרוג את נבל כדין מורד במלכות (בגמרא לא מפורט מדוע דוד חשב שהוא מלך, אולי בגלל הצירוף של שני מאפיינים – גם משיחתו על ידי שמואל, וגם היותו האחראי על בטחון האזור). אביגיל מונעת זאת ממנו באמרה: עדין לא יצא טבעך בעולם. כלומר, עדיין אינך מוכר כמלך, ואינך מנהל שלטון מלא. ואכן דוד מודה לה על עצתה, ומקבל את דבריה.

מכאן אנו למדים, שהיכולת לכפות על השני היא זכות של מלך, של שלטון, ולא של מנהיג מקומי. ואם כן, זהו הבדל הקיים גם בין תנועה שמקימים מתוך בחירה, לבין שלטון מלא.

החסרון במודל

על כן כל מודל שלטוני המסתמך על התנהלות קודמת במסגרת חופשית ולא כפויה יצטרך להביא בחשבון את ההבדל הזה, ואת ההתאמות הנדרשות ממנו. זהו החסרון העיקרי במודל מעין זה, שתחום כל כך מרכזי וחשוב בהתנהלות של מדינה נעדר ממנו.

העדר הכפיה במודל הזה גורם שהרבה מהאיזונים ההכרחיים במדינה בעלת שררה לא ידרשו בו, כי הם יבואו באופן טבעי מעצם היכולת של כל חבר לקום וללכת בכל רגע נתון. מסגרת כזו מייתרת הרבה מהמנגנונים ההכרחיים במדינה.

במקביל, יעדרו מן המודל גם מנגנוני הכפיה עצמם, החל מבתי המשפט (שאולי יהיו קיימים כמוסדות בורות אבל לא כבעלי סמכות) וכלה במוציאים לפועל למיניהם. כל אלו יחסרו במודל, וממילא יהיה צורך בהתאמות של כל החלק הרלוונטי אם וכאשר נרצה להפוך את מודל התנועה למודל שלטוני מלא.

היתרון במודל

אותו מאפיין עצמו הוא אחד היתרונות בשימוש בתנועה כמודל.

מימד הכפיה שיש במדינה גורם לכך שכל שינוי בשיטת הממשל, קטן ככל שיהיה, הוא בעל משמעות כבדה מאד, קשה לזיזם אותו וקשה גם להשיב אותו לאחור, או לשנות את תוצאותיו. מנגד, כאשר מדובר בתנועה, הסיכון לא קיים. אם מישהו חש נפגע מן הניסוי, הוא פשוט פורש. אם כולם חשים שהוא לא הצליח, התנועה גוועת או משתנה. על כן היעדר מימד הכפיה דווקא מהווה יתרון לקיומו של מודל כזה, ובעצם מאפשר את קיומו ואת ההתפתחות הטבעית שלו ממודל קטן המאפיין רק במעט – למודל רחב, מורכב ויותר מאפיין.

יחד עם צמצום הסיכון, יש בניהול מודל מעין זה גם המחשה של עקרונות שיטת הממשל הרצויה. במאמרים תיאורטיים, רבים ומורכבים ככל שיהיו, לא ניתן יהיה אף פעם להגיע לאותה רמה של מורכבות כמו בחיים עצמם. ככל שתגדל התנועה ותשתכלל, כך נוכל להמחיש וגם לשכלל את ההתנהלות הרצויה, עד שתשקף באופן הכי מלא את הדרך הרצויה לניהול חיי ציבור. עד כאן הסברנו את היתרונות שיש בשימוש במודל באופן כללי, לכל רעיון שנרצה לקדם.

התנועה כהמחשה לשלטון מרצון

לתנועה כמודל לשלטון יש תפקיד חשוב נוסף, שדווקא בגלל המגבלה העיקרית שלו הופך ליתרון מהותי.

כפי שאמרנו, הפער העיקרי בין תנועה לשלטון הוא חסרונו של מימד הכפיה בתנועה,

בניגוד לשלטון. כך נותר בתנועה מימד אחד – מימד הרצון. רק מי שרוצה משתתף בתנועה. אבל גם בשלטון קיים מימד הרצון. עם שאיננו רוצה בשלטון סופו להפיל ולהחליף אותו. מימד הכפיה הוא המימד החיצוני והמידי של השלטון. בפנים, ובמיוחד לטווח הארוך, מימד הרצון של העם הוא השולט. כך הוכח לכל אורך ההיסטוריה.

ניקח כדוגמא את התנועה הציונית. זו תנועה שקמה על בסיס רצון העם, והגיעה עד לשלב בו היא בנתה מדינה. המדינה הזו נבנתה על בסיס העקרונות של התנועה הציונית, שעיצבו את דמותה. והנה, ככל שהמדינה מתנתקת מהתנועה שבנתה אותה וממורשתה, ונשענת יותר ויותר על שלטון החוק – כך היא הולכת ומתפרקת.

מזה אפשר להבין את חשיבותה של תנועה לשלטון שנשען עליה, הן ביצירתו, הן בעיצוב דמותו והן בשימור כח החיים שלו.

האם זה רציני?

אמנם, ציור התנועה כמודל מעלה את החשש שמדובר במשהו לא רציני, משחק. אפשר להכנס ולצאת, אין כפיה – אז מה המשקל שיש בכלל להתנהלות בתוך התנועה הזו? זאת ועוד, כמה אנשים נדרשים כדי שאכן תהיה להתנהלות בתוך התנועה משקל של ממש בציבור הכללי?

האמת שכל מי שמכיר את המשקל הכבד שמייחס העולם למשחקים, או לבידור למינהו, לא יכול שלא להבין שמשחק הוא משהו מאד רציני. על אחת כמה וכמה משחק בהשתתפות אלפים, המכריעים יחד.

לא נאריך כאן לתאר משמעויות אפשריות למשחק או למודל כזה. אבל נסו לתאר לעצמכם, מה יקרה כאשר כמה אלפי אנשים בודדים, נניח שלשת אלפים איש, יגשו לקלפי ויבקשו להחליט מה עמדתם הציבורית בסוגיה מסוימת. למשל, עבודה עברית. למשל, "תג מחיר". למשל, מבצע בעזה. או הדרת נשים. שוב – הם רק יחליטו מה עמדתם, אותה יפרסמו לציבור. בלי לעשות שום דבר. מה יקרה למרחב הדיון הציבורי בישראל כתוצאה מכך? איזה עניין יתעורר, ואילו תגובות זה יגרור? – אם תורת המלך, אותו כתבו שני אנשים, עורר כזו סערה, איזו סערה תתעורר בעקבות עמדתם של שלשת אלפים? זהו כוחו של מודל המתנהל בהצבעה ובהכרעה לפי רוב דעות.

ובקצרה, כמו שחז"ל השתמשו בלשון "כופין אותו עד שיאמר רוצה אני" – נאמר אנחנו: "רוצה אני עד שיאמר כופים אותו". מתחילים במודל שבנוי על רצון, ומקווים שממנו תתפתח המערכת השלמה שיש בה גם את היסוד של כפיה, שאותו אנו רוצים!

יש עוד הרבה זוויות לדון בהן על התנועה כמודל, על ההבדלים ועל הדמיון למדינה ועל המשמעויות של אלו וגם של אלו. כאן הארנו על פער אחד מאד משמעותי, הפער שמאפשר לתנועה להתקדם באופן מאוזן, גם בלי להקים מערכת מורכבת כמו במדינה. ואם נקדם מהלך של רצון טוב למקום מספיק מרכזי, אולי גם נזכה להגיע לשלב בו על בסיס התנועה ועקרונותיה נידרש לקיום מערכת שלטונית מלאה, כזו שכוללת את כל המרכיבים, כפיה ורצון כאחד, הכל בהתאם למטרה העיקרית שהזכרנו בפתחה – הנהגת חיינו על פי התורה.

למה אני חבר בתנועת דרך חיים?

איתאל גלעדי

איתאל גלעדי הוא מתלמידי הקרובים של הרב גינזבורג והעורך הראשי של שיעוריו וספריו. איתאל מלמד חסידות בבית-הספר לתורת-הנפש ובמקומות נוספים ונמנה על ועדת-ההקמה של תנועת דרך חיים.

"שום תשים עליך מלך"

כדי להסביר את משמעותה של תנועת דרך חיים בעיני אתחיל מהסוף: תנועת דרך חיים באה לממש במציאות את מצות "שום תשים עליך מלך". זו מצות הצבור הראשונה המוטלת עלינו עם הכניסה לארץ, וקיומה הוא היסוד והתנאי לכינון חיי צבור יהודיים על פי תורה בארץ ישראל.

מימוש של כל 'מצוה נדירה' הוא דבר שמח וראוי לכשעצמו, והעובדה שמצוה זו היא המבוא לניהול נכון של חיינו בארץ ישראל (ובלעדיה – המצב נראה כפי שהוא היום, ה' ירחם) הופכת את החתירה לקיומה לדבר הראשון במעלה.

מודל חדש של שלטון יהודי

מלך וקבלת החלטות על ידי רוב

אין כאן המקום להאריך בסוגיות היסוד של חשיבות קיום מצוות הצבור, ההקפדה על הסדר שלהן וההגיון הפנימי שלו וכו'. על כל הדברים האלה נשתברו קולמוסים והחפץ לעיין ימצא את הדברים פרוסים באריכות בסדרת הספרים 'מלכות ישראל' ובמקומות נוספים. גם המענה לשאלה 'למה מלך?', שמציקה לכל מי שחי במדינה דמוקרטית, נתבאר באריכות בכמה מקומות – ומכל מקום אגע בנקודה זו בהמשך הדברים, בהקשר למודל המיוחד אותו מנסה להמחיש תנועת דרך חיים.

אך עוד קודם לכן, נקודה חשובה: תנועת דרך חיים, כמו כל התאגדות, מורכבת מאנשים בעלי דעות מסוימות, תחומי עניין ודרכי פעולה. כשמדברים על חיים יהודיים ועל מוסר יהודי יש לכל אחד מהאנשים האלה את הדעה והצבע שלו. אך החשיבות והעניין בתנועת דרך חיים אינו במגוון הפעולות שמוציאים מתחת ידם אנשי התנועה או במגוון הדעות שלהם. עם כל הכבוד לענינים חשובים אלה, העניין היסודי של התנועה הוא הפעלת מודל של שלטון יהודי שאם הוא יצליח הוא יתפתח מכלל התנהלות של קהילה למשטר היהודי בארץ ישראל הפועל על-פי התורה, או על כל פנים יהווה דוגמה לאופן בו יש לייסד משטר כזה (או נקודת פתיחה לדיון בסוגיה הכי חשובה לחיינו כאן – איך יהודים מתארגנים לחיי מדינה על פי תורה). לכן, כל יהודי שמזדהה עם מטרת-העל הזו מוזמן להצטרף ולהשפיע.

למה מלך?

רבים טוענים כי הדמוקרטיה היא צורת שלטון גרועה מאד, ויתרונה היחיד הוא בכך שכל צורות המשטר האחרות המוכרות לנו גרועות ממנה... הדמוקרטיה מבוססת על הנחת יסוד שאין טוב מוחלט או צדק מוחלט, ואין יעוד או אפשרות שמעבר למה שכבר קיים כאן ועכשיו, ובשביל לא לריב צריך לחלק את העוגה בצורה הטובה ביותר, בהצבעה בה כולם שווים.

אבל, יהודים לא רוצים לחיות חיים של "הרע במיעוטו" אלא חיים של יעוד והתקדמות לקראת טוב אמיתי, "לתקן עולם במלכות שדי". המלך הוא ההיפוך של הגישה המונחת בבסיס הדמוקרטיה – הוא מציג חזון ומו"ל"ך את העם ליעדים שבאופק, מעבר לכאן ולעכשיו. במונן מסוים, המלך נמצא תמיד בבדידות מזהירה, משום שהוא תמיד חותר למקום בו הצבור לא נמצא בינתיים, מתסיס ודוחף ומרחיב את גבולות התודעה. יש מי שמפחד משינויים, אך המאיסה במגבלות ההווה והאמון שלבו של המלך הוא "לב כל ישראל", הקולע בסופו של דבר לטעמנו הפנימי, מכניסה חיות ושמחה בהכרעה כי כדאי 'ללכת על המלך' ולתת לו להציע את אוננו קדימה.

למה לעודד הכרעות צבוריות?

אם הדמוקרטיה כל כך גרועה, והמלך הוא הימור כל כך מבטיח, למה אנחנו רוצים שהמלך יעמוד במרכזה של מערכת בה העם בוחר ומחליט על דברים רבים?

המניע החיצוני יותר הוא שמירה. דברי הימים מוכיחים שגם במלכות שהחלה עם כל הרצון הטוב ללכת בדרך ה' היו מלכים שהגיעו לכלל עריצות והתעמרות בעמם, והאפשרות לעם להשמיע את קולו בהצבעה על ענינים שונים יכולה לשמור מפני מצבים כאלה. מעבר לחשש מנטית לב המלך אחר תאוות ויצרים 'פשוטים', אם נסתמך רק על כך שהמלך הוא "לב כל ישראל", בלי זיקה לרצונות הגלויים של העם, עלולה להיווצר מלכות של תהו וסופה שבירה. מלך שמרוכז בעצמו ובחזונו ולא חש את מאווי לבו של עמו עתיד בתחילה לנסות לכפות את העם בצורה שלילית ומזיקה ובסופו של דבר להתנפץ אל קרקע המציאות. מערכת בה העם בוחר ומכריע, על אף שהמלך אינו כפוף לה, מציגה בצורה ברורה את מאווי לבו הנוכחיים של העם ומאפשרת משחק גלוי ובריא בין חזונו של המלך לבין מציאותו של העם.

ניהול המדינה על ידי העם גם משחרר את המלך מהצורך להקים ולנווט ממסד שידאג לפרטי הפרטים של חיי המדינה. המדינה מנהלת את עצמה, והמלך עסוק בענייני העיקרי – קידום החזון דרך התערבות בפרטי המציאות הרלוונטיים באותו זמן. כלומר, הניהול הצבורי מייצר מסגרת גמישה שמאפשרת למלך להתערב או לא להתערב במציאות לפי הטוב בעיניו.

במובן פנימי יותר, ההליכה אחר המלך היא נתינת אמון ברחשי לבו של היחיד, "אחד העם", והענקת חופש פעולה מרבי להליכתו אחרי החזון שהוא מציב (כשגם 'המסגרת הגמישה' מוסיפה על החופש של המלך – לא רק חופש לפעול, אלא גם חופש שלא להתערב). כלומר, דמותו של המלך מסמלת את יכולתו של היחיד 'להגדיל ראש' ולהוליך את כל העם ליעדים חדשים. המלך מבטא חרות פנימית אמיתית, שאינה משתעבדת למציאות ומתנהלת בתוכה

אלא קמה לפעול, לשנות ולנהל את המציאות. החרות והגדלת הראש של המלך מדבקות, והוא רוצה לראות כמה שיותר מנתיניו מתמלאים ברוח של יזמה, פעולה וחופש. מלך אמת, כפי שמצטייר לנו כאן, אינו מעוניין באזרחים צייתנים וקטני ראש. הוא מאמין בנקודה הפנימית בלבו של יהודי ומדרבן כל אחד להוציא מהכח אל הפועל את כל כשרונותיו. במובן זה, מעורבות העם שסביב המלך אמורה להיות היצירתית ביותר שניתן להעלות על הדעת, כאשר דמותו של המלך מתסיסה ומעוררת את כולם להשתתף במשחק, להרבות יזמה אישית ולקדם את תיקון המציאות ככל יכולתם.

מלך יוצר סביבה

ונקודה אחרונה לסיום: במושגים של פנימיות התורה, ספירת המלכות נקראת "היכל הקדש באמצע" (כלשון המקובלים), בעוד שאר הספירות מסמנות כיוונים מסוימים על צירים מוגדרים (של מקום, זמן או נפש). לכן אפשר לומר שהמשמעות הפנימית של מלכות היא נעיצת קנה בנקודה מסוימת במציאות והכרעה כי החל מרגע זה זוהי נקודת המרכז שסביבה סובב הכל. "כל ישראל ראויים למלכות", אך כאשר נבחר מלך, לבו שלו נעשה "לב כל ישראל" ויעדיו שלו מתוים את המציאות. מי שמתחיה ממנו ומחזונו מתרומם ומשפיע על המציאות ומי שנותר שוה נפש או בעל חזון אחר נעשה זניח-יחסית בהנהגת המציאות.

כלומר, הנהגת המלך מבוססת על אמון בסובייקטיביות של המלך בפרט, ומתוך כך בסובייקטיביות של העם היהודי בכלל. בכך שונה מלכות מ'שלטון החכמים', המאמין בקריטריונים אובייקטיביים לכל דבר, וגם מדמוקרטיה שאינה מוכנה לשרטט שום מפה או לסמן נקודת מרכז אחת כל שהיא.

בעיני, הדברים נכונים לא רק לאופן בו מנהיג המלך את המציאות, אלא גם לאופן בו מצטיירת דמותה של המלכות כולה. צורת השלטון שמתווה התורה אינה חד-משמעית, היא מלבוש הנגזר סביב דמותו של המלך וסביב המשחק שלו עם המציאות על מוקדי הכח המגוונים שלה.

כמובן, כאשר מדובר בתנועה שמתחילה לפעול, כשהעמדת המלך היא יעד מקווה, לא ניתן לדבר על הכרעה ברורה בדבר זהותו של מלך ישראל לו אנו מקווים (מהרה ישלח לנו ה', "מלך ישראל וגואלו", את משיח צדקנו לשבת על כסא דוד למלך). עם זאת, חשוב להבהיר כי המודל שאנחנו מנסים לבנות בדרך חיים נתפס בעינינו כמתאים לנו ביותר, הן באופן צבורי כיום, והן כנגזר מהשראתו של מי שעומד בראש התנועה – מו"ר הרב יצחק גינזבורג שליט"א. תיאור המלכות כמיצוי של חירות, והצבת המלך כמי שמפיח בעם רוח חדשה – רוח של פנימיות התורה – נגזרים מתורתו של הרב גינזבורג ומאופי האמירה וההנהגה הצבוריות שלו, ומכך נגזר גם המודל של נשיא תנועה הפועל בתוך סביבה בה הצבור כולו מעורב, יוזם ומכריע והתקווה שמודל זה יפיק את המציאות היפה והמשמחת ביותר שניתן להעלות על הדעת. בשם ה' נעשה ונצלח!

הצטרפו היום לתנועת דרך חיים!

t.derechhaim@gmail.com

www.derech-chaim.org

חוגי בית

אם אתה מוכן לארגן חוג-בית של תנועת דרך-חיים
בביתך או באזור מגורך

התקשר עכשיו

עברית - 052-6051207 (צביקי)

אנגלית - 054-4496651 (שושנה)

With God's help

Derech Chaim's List of Tenets

Derech Chaim was established in order to lead the Jewish people to conduct their public and private life according to the Torah.

The movement is a presidentially run public movement. Decisions made by the movement are accepted by a majority vote of the members, and are subject to a veto by the president of the movement.

The president of the movement is the supreme adjudicator for any issue in the movement, and he has a right of veto for any decision that is made in the movement's institutions, including approval or removal of members. The president of the movement can – if he wishes – appoint a supreme rabbinical council that includes himself and additional rabbis, and to grant it some of his authority or all of it.

A member of the movement can be any Jew/ess, who identifies with the movement's goals, accepts the authority of the movement's institutions in general and of the president of the movement in particular regarding all matters that relate to the movement, and has undergone the membership process as determined by the movement.

Members of the movement shall vote for the administrative institutions that will be responsible to the president and to the members, regarding the functioning of the movement in practice.

The Establishment Committee: The president of the movement will appoint a committee whose task is to supervise the movement and promote it as necessary; to recruit new members to the movement; to launch the first national convention and to offer a proposal for a detailed structure of the movement's institutions and branches, as well as a comprehensive List of Tenets. The Establishment Committee will be appointed for a period of five years, with an option for an extension for an additional five years, at the president's discretion. The Establishment Committee will temporarily fill the role of the institutions that will be voted for by the members, until conditions are ripe to move into decision-making based on a majority vote.

point in reality and deciding that from now on this is the **central point** around which everything rotates. “Every Jew is fit to be a king,” but once a king has been chosen his own heart becomes “the heart of all Jews” and his goals delineate reality. Anyone who feels inspired by the king and his vision is uplifted and impacts the situation, whereas someone who remains indifferent, or has a different vision, becomes relatively negligible when it comes to directing and impacting reality.

In other words, the king’s leadership is based on trust in the king’s **subjectivity** specifically and as a result, in the subjectivity of the Jewish nation as a whole. This is how a monarchy differs from “the government of the wise” – which believes that nothing is subjective, and from democracy – which is reluctant to draw any map or mark any central point whatsoever.

In my view, this is true not only in terms of the way the king governs us, but also in terms of the way the character of the entire kingdom is pictured. The method of government that the Torah delineates is vague, allowing us to cut the fabric to fit the king and his interaction with the environment, in all its diversity.

Obviously, since we are talking about a movement that is just setting out, in which the position of a fully-fledged king is a long-term aspiration, we cannot make a clear statement regarding the identity of the king of Israel that we long for (may God soon send “the king and redeemer of Israel,” the *maschiach*, to sit on King David’s throne.) Nonetheless, it is important to stress the fact that, considering the current public state of affairs, and as a derivative of the inspiration drawn from the person who heads the movement—our teacher Rabbi Yitzchak Ginsburgh *sblit*^a, we view the model that we are trying to create in *Derech Chaim* as most suitable for us. Describing the monarchy as the essence of freedom and introducing a king as the figure who infuses the nation with a new spirit of hope – the spirit of the inner dimension of the Torah – all derive from the teachings of Rabbi Ginsburgh and from the nature of his public leadership. This is how we developed the model of a president who operates within a movement in which the entire public is involved, taking initiative and making decisions. It is our hope that this model will produce the most beautiful and joyful reality that one can imagine. With God’s help we will do and we will succeed!

simply focus on the assumption that the king is the “heart of all Jews,” without any point of communication with the true desire of his nation, we may create a chaotic monarchy that will eventually reach breaking point. A king who is focused on himself and his vision and has no inkling of what his nation desires, may begin by forcing the nation to comply with his will in a negative and damaging way and end by seeing his vision shatter as it falls to the ground of reality. A system in which the people vote and determine the direction, even though the king is not subject to accepting it, clearly presents the current desires of the nation and allows an open and healthy give-and-take between the king’s **vision** and the nation’s view of **reality**.

Allowing the people to manage the state also releases the king from the need to establish and navigate an administrative substructure that oversees the nitty-gritty details of public welfare. The state manages itself, and the king is involved in his primary interest – advancing his vision by intervening in the details of the situation that are currently relevant. In other words, this type of public management creates a flexible structure that allows the king to intervene or not to intervene in the situation, as he sees fit.

On a more profound level, following the king means **placing our trust** in the common sense of an individual, the “one of the nation,” and granting him maximum freedom of action to follow through the vision that he presents (in which the “flexible structure” contributes to the king’s freedom – not merely the freedom to act, but also the freedom not to intervene). In other words, the figure of a king symbolizes the ability of a unique individual to take initiative and to lead the people to new destinations. In this way, the king becomes the epitome of true **inner freedom**, which is not subject to reality and does not conduct itself within that context, but aspires to act, to change, and to supervise reality. The king’s freedom and initiative are contagious, and he wants to see as many of his subjects as possible filled with this spirit of initiative, action and freedom. A real king, as he is described here, is not interested in obedient citizens who don’t think for themselves. He believes in the inner point of the Jew’s heart and he encourages each person to discover his natural talents and put them to good use. In this sense, the atmosphere surrounding the king should be of the most creative type that can be imagined, in which the king-figure inspires and arouses all the players to join in the game, to reveal personal initiative and to promote refinement of the situation to the best of their ability.

A King Creates an Environment

One last point: In terms of the deeper mystical concepts of the Torah, the *sefirah* of kingdom is referred to as “the holy sanctuary in the center,” while the other *sefirot* reflect specific directions on well-defined paths (of place, time or soul). As such, we can say that the deeper significance of kingdom is like inserting a pole at a certain

unique mode of communal conduct to a Jewish government that acts according to the Torah in the Land of Israel. At least it could serve as an example to how such a government should be founded (or a starting point for a discussion on the subject that is most important to our lives here – how Jews organize themselves for political life according to the Torah. As such, any Jew who identifies with this ultimate goal is invited to join us and to make an influence.

Why a king?

Many people claim that democracy is a dreadful type of government, and its only advantage is the fact that all of the other types of government are even worse! Democracy is based on the assumption that there is no absolute good or absolute justice, and there is no mission or option beyond what already exists here and now. In order to avoid arguments, the cake must be divided so that everyone gets a piece and this is achieved by a poll in which everyone's vote bears the same weight.

But Jews don't want to live a life of the "lesser evil." We want lives with a **purpose** and to progress towards true goodness, by "refining the world through the kingdom of God."

The king is at the opposite end of the scale with regard to democracy. A king presents his mission and leads the nation towards the goals that lie on the horizon, beyond the here and now. In a sense, the king always remains in splendid isolation, because he constantly strives beyond where the community is at present, stimulating them to grow and expand the limits of their consciousness. Some people are afraid of changes, but our aversion to the limitations of the present and our trust that the king's heart is the "heart of [that is, attuned to] all Jews" and that ultimately the king's decision matches our own inner reasoning, brings with it vitality and joy in the decision that a king is "the way to go" and to allow him to lead us forward.

Why Encourage Public Decision-Making?

If democracy is so awful, and a king is such a promising gamble, why then do we want the king to be at the center of a system where the people vote and decide about many issues?

The superficial motive is to safeguard ourselves. History has proven that even in monarchies that began with the finest resolve to follow the path of God, there were kings who reached a point of complete tyranny and cruelty towards their people. The option for the nation to have their voice heard by voting on various issues can prevent situations like these.

Beyond fear of the king's tendency to follow such human passions and urges, if we

Why am I a member of the *Derech Chaim* movement?

Itiel Giladi

Itiel Giladi is one of Rabbi Ginsburgh's closest students and he is the chief editor of his lectures and books in Hebrew. Itiel teaches Chassidut at the Torat Hanefesh School and elsewhere, and he is part of Derech Chaim's Establishment Committee.

“You shall place a king over you”

In order to explain what *Derech Chaim* means to me, I will start from the end: *Derech Chaim* is trying to implement the commandment of “You shall place a king over you” (Deuteronomy 17:15) in real life. This is the first **communal commandment** that is incumbent on us when we enter the Land, and its fulfillment is the foundation and the condition to establishing Jewish **public life** based on the Torah in the Land of Israel.

Implementing any ‘rare commandment’ is appropriate in itself and brings with it a sense of joy, and the fact that this commandment is the gateway to conducting our lives properly in the Land of Israel (and without it the situation looks as it does today, God help us) means that any effort to fulfill it becomes top priority.

A New Model of Jewish Rule – a King, with Decision-Making Based on a Majority Vote

This is not the place to go into detail regarding the fundamental issues concerning the importance of observing the communal commandments; meticulously following their order; and their internal logic etc. Much ink has been spilled regarding all of these issues, and anyone who wishes to study them will find them discussed at length in the series of books, *Malchut Yisrael* and elsewhere. Similarly, the answer to the question “why do we need a king?” which troubles anyone who lives in a democratic state, has been addressed at length in several places. Nonetheless, I will touch upon this point later, regarding the special model that *Derech Chaim* is trying to emphasize.

But before that, one important point is that *Derech Chaim*, like any organization, is made up of people with certain views, interests and methods of action. When we talk about Jewish life and Jewish ethics, each one of these people has his own opinion and perspective. However, the importance and the interest of *Derech Chaim* is not in the activities of the people involved in the movement, nor in the variety of their opinions. With all due respect to these important issues, the movement’s fundamental issue is creating a model of Jewish government, which, if it succeeds, will develop from a

As such, we can understand the importance of a movement for the government that is supported by it, in terms of creating it, shaping its character and maintaining its vitality.

Is this serious?

Perhaps this description of the movement as a model raises the suspicion that we are just talking about a game, and that it's not to be taken seriously. A person can join and leave as he sees fit, and there is no coercion. So what influence can the movement's activities really offer?

Furthermore, how many people are required to ensure that what takes place inside the movement will have a real effect on the general public?

The truth is that anyone who is aware of the amount of attention that people give to games, and to entertainment in general, knows that a game is a very serious matter. This is certainly the case when we are talking about a game in which thousands participate and together they themselves determine the outcome of the game.

We will not go into detail here regarding the possible impact of such a game or model. But just imagine what would happen if a few thousand people, say three thousand, take a vote to express their opinion on a certain issue of public policy; Jewish labor for example, or "price tag" activities, or an operation in Gaza, or the treatment of women, etc. All they will do is express their opinion, which they will make public. They do not have to do anything else. What will happen to the discussion in the public sphere as a result? What kind of interest will there be, and what kind of responses will there be? If the book "*Torat Hamelech*," which was written by two people, has created such a storm, what kind of storm will be created as a result of a stance adopted by thousands of people? This is the power of a model that involves a process of voting and adopting a stance based on the majority opinion.

Just as our sages used the term "we compel him until he says 'I want', our motto is: **"I want until he says 'compel him'"**. We start with a model that is based on consent, and we hope that from there a complete system will develop, which includes the principle of coercion, which ultimately, is what we aspire to!

There are many other angles that can be discussed regarding the movement as a model, the differences and the similarities to the state and the significance of both of them. Here we have shed light on one significant difference, which allows the movement to advance in a balanced manner, even without establishing a complex system such as a state. And if we propose a process of good will until it reaches a central place in society, perhaps we will merit to reach a stage where based on the movement and its principles we will be asked to establish a complete governmental system that includes elements of coercion and free-will together, all in accordance with the primary goal that we mentioned above – conducting our lives according to the Torah.

The Advantage of the Model

This very same characteristic is one of the advantages of using the movement as a model.

The coercion dimension that exists in a state is the reason why every modification in the government system, no matter how small, becomes cumbersome. It is difficult to initiate change and difficult to reverse it, or to change its results. By contrast, in a movement there is no such risk. If someone is displeased by the experiment, he can simply leave. If nobody feels that it has been successful, the movement terminates or changes. As such, the lack of coercion is actually an advantage for this model, enabling it to exist and to develop naturally from a small model that is a limited representation to an extensive model that is more complex and more representative.

Aside from reducing the risk, supervising a model of this type also illustrates the principles of the desired government system. In theoretical articles, no matter how numerous and complex they may be, it is never possible to reach the same level of complexity as in real life. As the movement grows and becomes more sophisticated, we will be able to demonstrate the desired way of conducting things and to enhance it until it fully reflects the best path for managing community life. These are the advantages of using the model in general, and they apply to any concept that we may wish to promote.

The Movement as an Illustration of Government by Consent

The movement plays another important role as a model for government, in which its primary limitation actually becomes a significant advantage.

As we have stated, the major discrepancy between a movement and government is the absence of the aspect of coercion in a movement, as opposed to a government. As such, the only aspect that remains in a movement is the aspect of free will. Only people who wish to do so by personal consent participate in a movement.

But a government also includes the aspect of free will. A nation that has no desire for a specific government will ultimately depose it and replace it. So, the aspect of coercion is the immediate but superficial aspect of a government, whereas inwardly, in the long-term, it is the free will of the people that rules – a fact that has been proven throughout history.

If we take a look at the Zionist movement, for example, we see a movement that began based on the free will of the people and grew until it reached the stage at which a state was established. The state was built based on the principles of the Zionist movement, which shaped its character, but, the more that the state begins to drift away from the principles and the heritage of the original movement, and relies more on the force of law instead, the more it begins to fall apart.

David and Abigail and the Incident with Naval

If we look for the source of this difference in the teachings of our sages, we find it in the Talmud (Megillah 14), in the description of the meeting between David – the yet-to-be king – and Naval, Abigail’s husband. David had a valid claim against Naval, because David’s men had protected Naval’s shepherds and prevented anyone from hurting them. Nonetheless, Naval did not return this favor. David wanted to kill Naval in accordance with the law regarding someone who rebels against the king. (In the Talmud it is not explained why David thought that he qualified as king at that time. Perhaps this was due to the combination of his having already been anointed by Samuel and the fact that he was responsible for the security of the region.) Abigail prevented David from carrying out the death penalty by telling him: “Your nature is still not known in the world.” In other words, you are not yet accepted as king, and you do not have complete rule. David indeed thanked her for her advice, and followed it.

From this we can learn that the ability to coerce another person is the right of a king, of a government, and not that of a local leader. As such, this is also the existing difference between a movement that is established by choice, and a full government.

The Disadvantage of the Model

As such, any model of government based on the way things were previously conducted but now in a free, non-coercive structure, must take this difference into account, and make the necessary adjustments. This is the primary disadvantage in a model of this type, since one of the central and most important aspects of the way a state conducts itself remains absent.

The significance of the absence of coercion in this model is that many of the counterbalances that are necessary in a state with authority will not be necessary here, because they arise naturally from the freedom of each member to get up and leave at any given moment. This framework makes many of the necessary mechanisms in the state superfluous.

At the same time, the normal mechanisms of coercion will also be absent from the model, from courts (which may exist as arbitration institutions but not as deciding authorities) to those who enforce the law. All of these will be absent from the model, and as such this entire issue will have to undergo adjustments if and when the transition from the movement model to a full government model is implemented.

Free Will or Coercion?

The Movement as a Model for the State

Yehoshua Hess

The author is a member of *Derech Chaim's* operations staff.

Derech Chaim has been established in order to lead the People of Israel towards governing their public and private life according to the Torah – as stated at the beginning of its List of Tenets.

The way the movement intends to advance this goal is by presenting itself as a model for a future state, by assessing the characteristics, the advantages and the disadvantages in practical terms of the government system that the movement wishes to promote as a growing phenomenon. This is how the conceptual idea can mature and be sufficiently elucidated so that a decision can be made in the future whether to adopt the proposed system, as a whole or in part, after the necessary adjustments have been made.

Using the movement as a model has a few advantages, but also a few disadvantages. Both derive from the differences between a movement and a state, with the primary difference being the principle of coercion that exists in a government system, but is completely lacking in a movement.

The Difference Between Free Will and Coercion

A necessary characteristic of government is the ability to enforce its rules on those who are participating in it at a given time, and the participants' inability to declare that they are "leaving the game." Perhaps a person can move from country to country, but they will still be subject to a government – albeit a different one, but still a government. And even the right to leave is only granted as long as it was not limited by the first government. For example, in a case in which the person broke the law, he will usually not be allowed to suddenly decide that he wishes to move to another country; he will have to remain and suffer the consequences of his illegal actions.

In contrast, a movement does contain this aspect. A movement is open in terms of joining or leaving, and even a person who broke the rules of the movement can decide at any moment that he is leaving it, and the movement has neither the ability nor the desire to enforce their laws on him from that point onwards.

speech (as stated in Kabbalah, “kingdom is the mouth”), and the leader is referred to by our sages as “a spokesman,” “There is one spokesman for every generation.” True and courageous leadership must be similar to a prayer leader who recites the prayer out loud and is authorized by the entire congregation to speak on their behalf.

Once this voice begins to be heard, a process of change will begin naturally to occur in the environment. The voice of the Torah will be heard not only within the privacy of the Jewish home, but also with regard to public affairs. Questions will arise such as, how an entire society, city or country should conduct themselves according to the Torah; or what does the Torah have to say about interior state policies and foreign policy, about security and finance? And much more.

The inner stamina that emerges from the spokesmanship of Jewish leadership, will dissolve the **fear** of dealing with environment. As a result of this, the temporary and unstable rule of the undesirable spiritual forces will dissipate, and in its place a kingdom of holiness will begin to arise.

To conclude, the growing return of individuals to their Jewish roots will not merely become a mass return, but will also boost public affairs. This will not merely refine the current state of public concerns, but will also progress towards new goals and new initiatives as “They go from strength to strength” (Psalms 84:8), beyond the currently perceived horizon. This is the business of the king (*mashiach*) – whose arrival we await at every moment. It is he who will lead the People of Israel and the entire world towards the final redemption.

Regarding this type of return, Maimonides states: **“The Torah has already assured us that the nation of Israel will return to their Jewish roots at the end of the exile and they will immediately be redeemed”**. May this happen soon, in our days, *amen*.

In other words, a person who comes to request something from the king, but fears that those who are gathered in the king's court may denounce him or confuse him, must approach the king and speak to him quietly. This is the case with our silent prayer, where we are in a "hostile environment." The world around us is **opposed** to holiness, and we therefore must approach the king with our individual requests and speak to him in whispers. Even if a million Jews all pray in their own home without participating in a quorum of ten men, their individual prayers remain **private** petitions of holiness in a world that remains controlled by spiritual impurities – even if this prayer happens to be the prayer "Rebuild Jerusalem the holy city."

But when it suddenly becomes apparent that all those who are standing before the king came to make the same request, they can actually speak to him out loud without further ado, and one person can be selected to speak on behalf of all those who are present. This is what happens when ten people pray together in a quorum; their environment becomes a suitable apparatus in which matters of holiness can be clearly outspoken. The Divine inspiration that resides with a congregation purifies the entire atmosphere and eliminates any fear of the "external forces." In an environment in which holiness rules we can choose someone to be a spokesperson for the entire congregation. He can then vocalize the words of holiness for all to hear and to reply "*amen!*" In this way, all those present have fulfilled their obligation.

We can now return to our original topic: **During the initial stages, the return to our Jewish roots was primarily a personal trend.** One Jew followed another in his return to the Holy One, blessed is He, and in accepting His yoke. This involved many Jews who were focused on their own home and attempted to refine themselves and their families, and at most they may have attempted to influence their small community. But the general feeling is that the external environment is controlled by the spiritually impure: The street is full of heresy and lust; the mainstream media is like a gutter, mainstream culture is no more than a "culture of sinners," and the various government systems are far removed from anything Jewish. Judaism can exist within the home or the small community, but it cannot yet be heard in the raucous metropolis beyond.

The time has come to move on to the next stage: The growth in quantity of people returning to their Jewish roots must lead to an essential growth in **quality**. A new era must begin in which the voice of Torah can openly be expressed in public by all those who have returned to their Jewish roots!

The first step must be that out of the immense flow of people returning to their Jewish roots, together with the "veteran" religious community, a **leadership** must begin to emerge that speaks out loudly and clearly in the name of the Torah, holiness and faith, on behalf of Judaism and the Jews. Proper leadership depends on the power of

The *Teshuvah* Movement of Redemption

Adapted from the teachings of Rabbi Yitzchak Ginsburgh

Thank God, we are in a period of **return to our Jewish roots!** The process began with individuals, which soon became dozens, and then hundreds and thousands as the scope of the trend grew. Now it is an observable fact and has developed into a movement that includes a diversity of different minded people who have come from different sectors and different communities, and they go by different names. But they have all come closer to their Jewish roots and have reinforced their faith in God, they return and they repent, as it says in Isaiah (57:19), “Peace, peace, to the distant and to the near, says God,” which Rashi interprets, “To the distant and to the near – both are equal. A person who has become old and habitual while studying My Torah and following Me since his childhood and someone who recently came closer to Me and chose to repent from his evil ways.”

The quantity of people returning to their Jewish roots is constantly growing and the time has come to turn this quantitative growth into **quality**. The time is ripe for the Teshuvah movement to move on to the next level, to move forward and to shift into high gear.

When a few Jews get together, at first the **quantity** increases until the group numbers a quorum of **ten**. At this stage, the growth in quantity suddenly becomes a growth in **quality** as well! Ten Jews are not merely a total of ten individuals; they are much more than one multiplied by ten. When a group of Jews reaches ten, they take on a new essence and they acquire a new definition of **a community** that is **inspired by the Divine Presence** (*Shechinah*), which permits communal prayer, etc. As long as there were only nine people present, this Divine inspiration was not present, yet, from the moment the tenth person joined the group it takes a quantum leap that now entirely changes its quality!

If we take a further look at this example, we can learn from it something that is applicable to our current context: The main difference between an individual’s prayer and communal prayer lies in the difference between **silent prayer** and the **vocal prayer** of the one who leads it in public. In Kabbalah, the Arizal explains that when an individual prays silently, “there is fear and undesirable spiritual forces and impurities have the power to grasp onto the prayer,” whereas in the prayer leader’s vocal repetition during communal prayer, “there is no longer any fear of the spiritual impurities and it can therefore be recited out loud.”

There are, of course, many areas of praiseworthy public Jewish activity that already exist, but all of these positive activities need to be amalgamated to serve one all-inclusive purpose. Activities run under the auspices of the movement, by the movement's members, will take on a different and more refined nature because they have a clear objective. This will form a part of the process of **uniting world Jewry and creating a superstructure that supports the true needs of the Jewish people**. There are many more details that have yet to be clarified, such as **a precise description** of how Jewish national administration will look, but at this stage we are merely addressing the essence of the idea.

The movement's **rules of conduct** will be that, while on the one hand any member can express their opinion and decisions will be made based on a majority vote of the members, on the other hand the movement's **president** – Rabbi Yitzchak Ginsburgh – has the right to veto decisions of the movement's institutions (as described in the movement's List of Regulations). Some of the rationale for this system and its benefits are explained in this booklet, and – God willing – they will be elaborated on in future publications:

Join us!

The movement is currently taking its first steps to realize its goals. As we progress from a group of like-minded people with a shared vision, to positive activities in a variety of related fields, there will be many more discussions, thoughts and plans for the future, with God's help.

Quantitatively, the movement is still not large, but we believe that it has a strong and healthy **nucleus**, which, with God's help, has the potential to develop and to become a large and magnetic movement, which will bring about the **innovation** that we all seek for the Jewish people at large.

In order for the movement to grow, we need you to participate. In simple terms: **We encourage you to join us!**

We turn to every Jew who is loyal to God and His Torah, to His people and to His land; to every Jew who feels that the situation can no longer remain static and that we must press forward; to every Jew who believes that we must refine the situation and that it is possible. Let's set out together on the path that began with our patriarch Abraham, and projects forward to Mashiach, may he arrive speedily in our days. Amen.

Members of the Establishment Committee:

Rabbi Yitzchak Shapira, Rabbi Gadi Ben Zimra, Itiel Giladi.

Setting Out on the Path of Life!

We will begin by accepting upon ourselves the sovereignty of God, and by praising Him for choosing us from all nations and for giving us His Torah. *Derech Chaim* has been established in order to act on behalf of the Jewish nation and to fulfill the purpose of the Torah.

Jewish Unity

The main concept of *Derech Chaim* is very simple: Jewish unity. The axiom that “All Jews are responsible for one another” has been the tradition of the Jewish nation since its conception, and even more so since we entered the Land of Israel. But we must realize that this unity encompasses not only those Jews who live in the Land of Israel, but **all** Jews all over the world.

In order for this unity to reach fruition, we need **to initiate a working system that aims to unite all of the Jews in the world.** The primary purpose of this union is **to care for the Jewish people** as a nation and to represent their interests. The special quality of the Jewish people is that God has **chosen us**, and He wants something from us. Therefore the Jews must be united in a distinctive organization, as the verse states, “Surely [they are a] people that shall dwell alone” (Numbers 23:9). Once world Jewry is united, we will be able to care for the needs of the entire world, as the verse states, “and nations shall walk in your light” (Isaiah 60:3).

The heart of Jewish unity must be **in the Land of Israel** – the special place that belongs to the Jewish people, and is shared by all Jews and only Jews. Anyone who is not Jewish, even if they are in the Land of Israel, may not be a part of this union.

Jewish unity is such a simple and fundamental idea and it is **the** thing that we are looking forward to! Yet, it still does not exist.

Our Path

We propose a **path** that - with God’s help – will advance us towards the important concept of Jewish unity, and will provide the tools by which we can implement that vision.

As with any new endeavor, we need to begin on a small scale. The goal is to **create a model** of unity of Jews for Jews, and to cultivate it to the greatest extent possible, learning and gaining experience as we progress. The aim is to begin with a small group and to work our way up to the largest possible group – the whole Jewish people. *Derech Chaim* aspires to be such a model, and it is open for Jews from all over the world to join, as “all Israel are friends.”

formulated more coherently. As such, this booklet constitutes primarily a description of the general scheme, and – if you wish – it is also an invitation to discussion.

We hope to publish additional material at a later stage, in which we will be able to develop the wider range of topics that comprise the movement's main objectives.

The Editor: Yosef Peli

Derech Chaim

Under the leadership of Rabbi Yitzchak Ginsburgh, the *Derech Chaim* movement aims to unite world Jewry in the establishment of a Jewish social order in the Land of Israel according to the Torah.

The movement proposes a model in which decisions will be made based on public majority and authorization by the movement's president.

JOIN DERECH CHAIM *TODAY!*

t.derechhaim@gmail.com

www.derech-chaim.org

House Meetings

If you are willing to organize a house meeting of Derech Chaim In your home or in your area

Call now: Hebrew: 052-605-1207 (Tzviki)

English: 054-449-6651 (Shoshanna)

Introduction

This booklet presents a sample of some of the processes that have been developing in our “melting pot,” so far. The basic aim of this booklet is not to submit an official I.D. card for the movement, but to generate interest in the hearts of those of us who identify with the general idea, and to expand the founding nucleus (which is already growing, thank God) with as many members as possible.

In the opening article, “Setting Out on the Path of Life” you will find a synopsis of the general initiative that the movement aspires to achieve – uniting all Jews in the establishment of a national superstructure in the Land of Israel according to the Torah.

The opening article is followed by an article that has been adapted from Rabbi Ginsburgh’s teachings. The article concerns the next stage that is required by the current *ba’al teshuvah* movement: the transition from the personal nature of our return to Jewish roots that has been paramount until now, into an organized union that encompasses numerous individuals. “The growth in quantity of people returning to their Jewish roots must lead to an essential growth in **quality**. A new era must begin in which the voice of Torah can openly be expressed in public by all those who have returned to their Jewish roots!”

In his article “Free Will or Coercion?” Yehoshua Hess explains how the movement’s initiative can be perceived as an experimental model that may eventually lead to a complete political system. By definition, this system includes elements of coercion, with the Torah as our guiding light; however, since membership in the movement is voluntary, this coercion is a precept that is accepted by all members.

In the final article, Itiel Giladi explains why he is a member of the movement, and how he perceives the message proposed by the movement’s “government system,” which, on the one hand, is based on public decisions, yet, on the other hand, simultaneously grants significant authority to the president.

As with any idea that plans to be implemented, this initiative must progress through a development process. At first, the initial vision is perceived as an undefined “spark of intuition.” Later, the initial light becomes more tangible and begins to take form. But at this stage it is still “fluid” and can be adapted. Only after this process has been completed can it become a solid and permanent structure.

Derech Chaim is still in its preliminary stages, which necessitates a great deal of clarification and discussion, as a result of which there are many subjects that are still in flux. As we progress, God-willing, these subjects will become more defined and will be

With God's help, Cheshvan 5772

Derech Chaim

(The Path of Life)

"House of Jacob, come, and let us walk in God's light"

Leading to a Jewish Country

Headed by Rabbi Yitzchak Ginsburgh

t.derechhaim@gmail.com

www.derech-chaim.org